

РЕШЕНИЕ

№ 26189

гр. София, 01.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 07.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **6357** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.26, ал.1 вр. с чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Н. Й., ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. А. П., САК - със съдебен адрес: [населено място], [улица]Л"е 46, срещу Заповед № 513з-6416 от 29.05.2025 г., изд. от Началник на отдел „Миграция“- СДВР, с която е отказано предоставянето на право на продължително пребиваване в Република България.

С жалбата се иска съдът да отмени Заповед № 513з-6416 от 29.05.2025 г., издадена от Началник на отдел „Миграция“- СДВР, като незаконосъобразна и постановена при неспазването на Определение № 14283 от 25.04.2025 г., постановено по адм.д. 3811/20251., но описа на АССГ, 43 с-в. Претендират се направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят Н. Й. чрез адв. А. Р. П. – редовно призован, не се явява и не се представлява.

В съдебната зала се явява Н. А., в качеството ѝ на адвокатски сътрудник на адвокат П., която уведомява съда, че адвокат П. не може да се яви в днешното съдебно заседание, поради служебен ангажимент и представя молба от адвокат П., с която заявява, че не възразява да се даде ход на делото в днешното съдебно заседание.

Ответникът Началник на отдел "МИГРАЦИЯ" - СДВР – редовно призован, се представлява от юрк. А..

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, поради което следва да се разгледа по съществото жалбата.

За да достигне до извода за нейната неоснователност- съдът съобрази следното:

Пред ответника производството е започнало по заявление вх. № 100178/17.01.2025 г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България от Н. Й. /Н. О./, [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН]. гражданин на Т., на основание чл. 24, ал.1, т. 6 от Закона за чужденците в Република България (представители на чуждестранно търговски дружество, регистрирано от Българската търговско-промишлена палата търговско представителство в Република България).

По заявлението е издадена заповед за прекратяване на производството № 513з- 2943/18.03.2025 год. на основание чл.14, ал. 2 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ ("Когато допълнителните документи и информация не бъдат представени в указания срок, производството се прекратява и заявлението не подлежи на повторно преразглеждане") във връзка с чл. чл. 19, т. 1 от ППЗЧРБ, поради обстоятелството, че чужденецът е бил уведомен за задължението да представи сертификат за актуална регистрация на търговското представителство в Българската търговско-промишлена палата (БТПП) и не го е представил в законоустановения срок.

Заповедта е обжалвана от Н. Й. пред Административен съд - София град. Към жалбата, подадена в Столична дирекция на вътрешните работи с № 513000-25459/07.04.2025 г. е приложено копие на сертификат, издаден от БТПП с № 1085 на 17.03.2025 год. за търговско представителство с наименование „Р. ЛТД“, в което като представител по пълномощия в Република България е вписан и Н. Й.. Посоченият сертификат не е прилаган от чужденеца към подаденото от него заявление за пребиваване. Жалбата е изпратена към АССГ. като по нея е образувано административно дело № 3811/2025 г. На 05.05.2025 г. с писмо рег. № 513р- 47101/05.05.2025 год. в отдел „Миграция“ по служебен път е постъпило Определение № 14283 от 25.04.2025 год., с което АССГ отменя заповед № 513з-2943Л 8.03.2025 г. и връща преписка на административния орган за произнасяне по същество по заявление № 100178/17.01.2025 г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република/България от Н. Й.

В хода на разглеждане на заявлението е установено, че адреса на търговското представителство, на което Й. е представител, е: [населено място]. ж.к. „М.“ № 4, [жилищен адрес] ап.16. С цел установяване достоверността на декларирания сертификата от БТПП на адрес на търговското представителство, на 21.05.2025 г. е извършена проверка от служители на отдел „Миграция“ СДВР. Проверката е отразена в докладна записка № 513р-54160/22.05.2025 г. На място не е установен никой. Проведен е разговор със съседи - Ф. от ап. 18 и домоуправителя Д. Т., които заявяват категорично, че в ап.16 не живее никой от около две години и нямат информация там да е седалището на търговското представителство на фирма „Р. ЛТД“, както и че никога не са виждали на адреса да идва Н. Й..

Предвид на това, че по подадено заявление № 100178/17.01.2025 г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България Н. Й. е представил документ с адрес на търговско представителство: [населено място].[жк], [жилищен адрес] но при извършена проверка на място е установено, че апартаментът е необитаем, наложило извода, че турският гражданин е представил документ с невярно съдържание в частта с декларирания адрес на търговско представителство „Р. ЛТД“.

Това е основание по подаденото заявление да се издаде отказ от предоставяне право на пребиваване на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ (Отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 – 4, 6 -11, 14, 16. 19 - 23 и 26) във връзка с чл. 10, ал.1, т. 23 от ЗЧРБ ("Отказва се издаване на виза или

влизане в страната на чужденец, когото е представил документ с невярно съдържание).

С оглед изложеното от правна страна съдът намира следното:

Ответникът постановил отказа е компетентен орган, което е видно от чл. 34 и следващите от ППЗЧРБ, където е разписана процедурата, която започва със заявление, което се подава пред Дирекция „Миграция“, поради което изрично в чл. 7 от ППЗЧРБ е посочено, че Директорът на Дирекция „Миграция“ или упълномощени от него лица разглеждат и се произнасят по заявленията.

В производството няма допуснати процесуални нарушения включително съществени такива.

Актът е мотивиран, изяснени са релевантните обстоятелства.

Няма спор и касателно описаната хипотеза на приложената правна норма- чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ разписва, че се отказва издаването на разрешение за пребиваване или продължаването на срока, когато са налице предпоставките по чл.10, ал.1 включително т. 23 от ЗЧРБ. Видно от чл.10, ал.1 т. 23 от ЗЧРБ-деклариране на неверни данни. В заявлението, което е бланково се сочи адрес в РБ. Като такъв е посочен адреса: [населено място].[жк], [жилищен адрес]. По делото е налице информация, която е установена при извършена проверка, отразена в докладна записка № 513р-54160/22.05.2025 г., при която на място не е установен никой, а при проведен разговор със съседите - Ф. от ап. 18 и домоуправителя Д. Т., става ясно, че в ап.16 не живее никой от около две години и нямат информация там да е седалището на търговското представителство на фирма „Р. ЛТД“, както и че никога не са виждали на адреса да идва Н. Й..

Следователно – заявените данни в заявлението, ведно със приложената към същото декларация, са неверни. Същите се опровергават от извършената проверка на място в имота и от последващите обяснения на лицето, подписало декларацията. Направеното тълкуване в жалбата на заявения адрес – е превратно и нелогично. Лицето заявява адрес на територията на РБ, именно на който може да бъде установено т.е. при търсене да се намери. В действителност може да не бъде на адреса и не е длъжно по всяко време включително по време на проверката, но събраните данни са, че никога не е пребивавало на същия. Не просто, че не е установено в деня на проверката. В тази връзка доводите на процесуалния представител на жалбоподателя, че никъде в заповедта не фигурират данни за извършване на опит за осъществяване на контакт с представител на дружеството, че време на проверката респективният служител е имал възможността да се свърже с представител на търговското представителство на един от двата телефонни номера, които фигурират в сертификата, като изиска обяснение защо няма служител на адреса – са несъстоятелни именно, защото е установено, че лицето никога не е пребивавало на адреса, посочен в заявлението, видно от обясненията на собственика. Ако в действителност апликанта имаше заявеното намерение да пребивава в РБ и пребиваваше, то е следвало да посочи реален адрес. След като изложеното не е така в действителност посочените от лицето в заявлението обстоятелства, свързани с адреса са неистински – това е основание за отказ. Не се касае за неистинска декларация на третото лице, а за неистински данни, изложени от кандидатстващия. С оглед на изложеното – изнесените данни са безусловно неистински, поради което отказът е материално законосъобразен.

С оглед изложеното жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли като се присъди юрк. възнаграждение от 100 лв. по чл. 24 от Наредбата за изплащане на правна помощ.

В тази връзка съдът на основание чл.172, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Н. Й., ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. А. П., САК - със

съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Заповед № 513з-6416 от 29.05.2025 г., издадена от Началник на отдел „Миграция“- СДВР, с която е отказано предоставянето на право на продължително пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА Н. Й., ЛНЧ [ЕГН] да заплати на МВР 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ от съобщаването му. Преписи.